

intet have — saa opnaar man i Reglen intet. Jeg tror, at det kan være en Lære for de ærede Medlemmer til at drive en lille Smule mere venstabelig Forhandling, saa kunne de komme en Del videre, end de komme ved at stille sig, som de have gjort. Dernæst spurgte det ærede Medlem mig, hvorfor Flertallet ikke havde stemt for, at Konto VI. A. 4, den, som giver et Beløb til Ministerens Raadighed, skulde ned sættes, da nogle Personer vare gaaede ud af den og flyttede op paa Konto VI. A. 3. Det skal jeg sige det ærede Medlem. Det er, fordi det sker hvert eneste Aar, at Personer, Forfattere eller andre, som ere understøttede af Ministeren, som Ministeren efter den Myn dighed, han har, giver en interimistisk Hjælp, virtelig vække saadanne Forhaabninger om sig, at de blive flyttede over paa den anden Konto, at de komme op paa den mere stabile Konto VI. A. 3, dernæst op paa Konto VI. A. 2 og maaste til hvende og sidst op paa Konto VI. A. 1, livsvarige Hædersgaver. Men derfor er der ingen Grund til at for mindste det Beløb, der gives disse begyndende Talenter, for hvilke man netop har Konto VI. A. 4, der sætter Ministeren i Stand til at gøre et Forsøg med at give en Mand i hans begyndende Forfattervirksomhed en lille Hjælp. Det har altid været Tilfældet, at Folk ere blevne flyttede fra Konto VI. A. 4 op til en anden, uden at det har foranlediget Nedsettelse af denne Konto.

Saa kom det ærede Medlem lige til al ler sidst med en direkte Forespørgsel til mig om, hvorvidt der ikke havde fundet en Forhandling Sted mellem mig og mine nærmeste Venner i Udvalget og den højtærede Minister om Borttagelse af nogle provisoriske Forlangender, som vi kalde det. Sa, jeg kunde have for staaet dette Spørgsmaal, hvis disse Forslag det ærede Medlem hentyder til, om Vinter stolen i Stab, den dramatiske Elevstole og Forhøjelse af Hjælpen til utilstræffelig løn nede Præstefald, efter at være forfaste ved 2den Behandling af Tinget, ikke vare stillede op igen. Men da de nu ere stillede op igen, ser jeg ingen anden Grund til dette Spørgs maal, som det ærede Medlem stillede, da jeg selvfølgelig ikke paa nogen Maade vil tro, at han vil begaa noget, som kaldes Mis tænkeliggørelse eller saadant noget, som han

og hans Venner, jo altid, have værget sig bestemt imod. (Hør op: Det overlade vi til de Herrer selv.) Sa, naturligvis! Nej, det ærede Medlem har, som han og hans Venner holde meget af, blot villet komme med en Spøg. Dette Spørgsmaal om For handlingerne om de provisoriske Love er en Spøg, akkurat ligesom naar man taler om sine Kolleger som Hundetampe, det er en Spøg, og den Slags Spøgefuldhed høre vi jo saa grumme meget af fra den Side. Alt, hvad der saaledes virker kræn tende paa andre, saa vi bag efter at høre, kun er en Spøg. Altsaa, dette Spørgs maal af det ærede Medlem, om vi have for handlet med Ministeren om de provisoriske Foranstaltninger, tillader jeg mig ogsaa at betragte som en behagelig Spøg.

Hedemann: Der er et Par enkelte Vædringsforslag, som jeg vil gøre et Par Bemærkninger til. Med Hensyn til det første, Vædringsforslaget under Nr. 78, der gaar ud paa at ned sætte Seminarielærernes Løn, er jeg ikke ganske paa det rene med, om Ud valget ikke gaar lidt vel vidt ved, der at for andre Bestemmelserne i den Lov, som Rigs dagen vedtog i Sjor, og som er stadfæstet af Kongen den 1ste April forrige Aar, ifølge denne Lov ere nemlig Lærerne ved Statsseminarierne lønede med en bestemt aarlig Løn, hvortil der gives dem et bestemt Alderstillæg, og i §. 2 bestemmes det lige ledes, at den Tid, en Lærer har været kon stitueret, regnes ham til gode i Tjenestæl der med Hensyn til Alderstillæg, og ved Beregning af Efterløn. I §. 3 i samme Lov omhandles saa det samlede Honorarbe løb, men det angaar jo slet ikke Lærersløn nen. Det staar for mig lidt tvivlsomt, hvorvidt Rigsdagen kan, naar den har vedtaget og Kongen stadfæstet en Lov næste Aar paa Finansloven ned sætte de Lønninger, som Embedsmændene efter denne Lov ere beret tige til. Det er et Spørgsmaal, jeg henstiller til den ærede Ordfører. Jeg ved ikke, om der ligger noget bag ved, om det altsaa er de ikke tgl. ansatte Lærere, hvis Løn fastsættes efter Finans loven, som her saa deres Lønninger ned sæt tes.

De næste Vædringsforslag, jeg vil be røre med et Par Ord, er Nr. 142 og 143, der angaa 2 Kvindestoler i Odense. Den ærede Ordfører udtalte i Almindelighed om